

Arrest

nr. 242 733 van 22 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020, waarbij geen gevolg wordt gegeven aan de vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 24 september 2020 met nr. 241 357 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verklaarde voormeld verzoek op 10 mei 2019 niet ontvankelijk, gelet op de internationale bescherming die verzoeker in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland, had gekregen. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de Raad. Bij arrest nr. 230 916 van 8 januari 2020 verwierp de Raad dit beroep.

1.3. Verzoeker diende op 24 januari 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, dit op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 10 februari 2020 verklaarde verweerder verzoekers aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk doch ongegrond. Verzoeker diende hiertegen een beroep in. Bij arrest van 22 oktober 2020 met nr. 242 731 heeft de Raad dit beroep verworpen.

1.5. Verzoeker werd op 25 februari 2020, onder de vorm van een bijlage 13quiquies, bevolen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende hiertegen een beroep in. Bij arrest van 22 oktober 2020 met nr. 242 732 heeft de Raad dit beroep verworpen.

1.6. Verzoeker diende op 20 maart 2020, overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag in tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het in punt 1.5. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verweerder heeft op 31 maart 2020 een beslissing genomen om geen gevolg te geven aan de in punt 1.6. bedoelde aanvraag. Deze beslissing is de bestreden beslissing.

Ze luidt als volgt:

“Mijnheer

Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Reden :

Op 24.01.2020 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 ter, waarin een beslissing werd genomen op 10.02.2020.

Geen enkel nieuw element werd toegevoegd aan de aanvraag verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van medische redenen.

Mijnheer A.M.Y. kan reizen en bovendien is de voorgeschreven behandeling beschikbaar in het land van herkomst.

Wat betreft de verlenging ttv restricties covid 19, betrokkene heeft geen enkele indicatie gegeven dat hij wil intekenen op het Vrijwillig Vertrek hetzij DVZ, hetzij IOM.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting heeft een tegensprekelijk debat plaatsgegrepen over de redenen tot heropening van de debatten, nadat op de terechtzitting van 17 september 2020 de afwezigheid van de verzoekende partij was vastgesteld. De verwerende partij heeft te kennen gegeven zich daartegen niet te verzetten en de desbetreffende stukken niet te willen inzien.

2. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/14, §1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt – na het hernemen van zijn aanvraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten – volgende concrete uiteenzetting bij zijn middel:

“[...] Op 31 maart 2020 werd beslist om “geen gevolg” te geven aan de vraag tot verlenging van de termijn van het “bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming”.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet zou zijn afgewezen op 10 februari 2020. In de aanvraag tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten zouden er volgens geen “nieuwe elementen” zijn aangevoerd tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten op grond van medische redenen. De gemachtigde stelt dat verzoeker kan reizen en dat de voorgeschreven behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Tot slot stelt de gemachtigde dat de “restricties covid 19” geen reden zouden uitmaken tot verlenging van de termijn omdat verzoeker “geen indicatie” heeft gegeven dat hij wil intekenen op “het Vrijwillig Vertrek hetzij DVZ, hetzij IOM” (stuk 1).

Verzoeker is het evenwel oneens met de genomen beslissing, gelet op de vereisten van artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Artikel 74/14, §1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet voorzien als volgt: “Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde”.

Het staat vast dat verzoeker een gemotiveerd verzoek heeft ingediend “bij de minister of diens gemachtigde” op 25 maart 2020. Dit wordt niet betwist door verweerder.

Door verzoeker werd in dit gemotiveerd verzoek gewezen op verschillende elementen om het bewijs te vormen dat “de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”. Verdere wettelijke criteria zijn niet voorzien. De termijn kan tevens worden verlengd “om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie”. Dit is een zeer open begrip. De wetgever voorzag (slechts) een niet-limitatieve opsomming wat onder “de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie” moet worden begrepen: de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden.

Verzoeker is derhalve vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen, op grond van artikel 74/14, §1, derde en vierde lid Vreemdelingenwet, zolang dit wordt aangebracht in een gemotiveerd verzoek dat wordt ingediend “bij de minister of diens gemachtigde”.

De gemachtigde is in de beoordeling van deze elementen onder meer gehouden tot navolging van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, evenals de formele motiveringsverplichting.

4. Verzoeker wees als eerste element in zijn gemotiveerd verzoek op de wereldwijd genomen maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 af te remmen.

De FOD Buitenlandse Zaken raadde dan ook alle reizen naar het buitenland af (in de mate dat dit nog mogelijk was).

De Iraakse regering had voor het volledige land een volledige afzondering tot minstens 28 maart vastgesteld. Koerdistan had aangekondigd dat de luchthavens van Suleimaniyeh en Erbil tot minstens 28 maart zullen sluiten voor commerciële vluchten. Drastische regels voor afzondering - met name het verbieden van verplaatsingen in en uit steden - zijn van kracht in deze regio. Het is bovendien onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om een reis te maken naar Irak (of Griekenland).

Door de gemachtigde worden deze elementen niet aanvaard als reden tot verlenging van de termijn omdat verzoeker “geen indicatie” heeft gegeven dat hij wil intekenen op “het Vrijwillig Vertrek hetzij DVZ, hetzij IOM” (stuk 1).

Dat verzoeker hiertoe dient in te tekenen op dit “Vrijwillig Vertrek” vormt geen wettelijke voorwaarde, waardoor de gemachtigde deze voorwaarde ten onrechte toevoegt aan de wettelijke vereisten. Deze voorwaarde is immers nergens bepaald in artikel 74/14, §1, derde of vierde lid Vreemdelingenwet, waardoor de gemachtigde deze bepaling schendt.

Bovendien handelt de gemachtigde onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk door de maatregelen rond de inperking van het coronavirus niet te beschouwen als bewijs dat “de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”, dan wel dat de termijn niet moet worden verlengd “om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie”. Deze maatregelen hebben immers als gevolg dat grenzen worden gesloten en reizen ten strengste worden afgeraden, dan wel onmogelijk worden gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt bovendien niet betwist dat het voor verzoeker onmogelijk is om thans naar Irak (of Griekenland) terug te keren.

De gemachtigde schendt hierom in artikel 74/14, §1, derde of vierde lid Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. In tweede instantie verwees verzoeker naar zijn gezondheidstoestand en de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet die hij heeft ingediend op 24 januari 2020.

Verzoeker wees op het bewijs in verband zijn persoonlijke situatie dat “de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”, dan wel dat de termijn moet worden verlengd “om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie”. Door verzoeker werd bij zijn aanvraag van 24 januari 2020 een standaard medisch attest, opgesteld door Dr. Omima Ahmed (met kabinet 2140 Antwerpen, Turnhoutsebaan 345), toegevoegd. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 22 januari 2020 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van verzoeker. Daarnaast voegde verzoeker een overzicht bij van de medicatie die hij thans neemt en twee verslagen van klinisch psycholoog Lieven D'Hauwers, gedateerd op 9 maart 2019 en 29 november 2019.

In de bestreden beslissing wordt, in reactie hierop, door de gemachtigde gesteld dat “een beslissing” werd genomen over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet “op 10.02.2020”. Dit vormt voor de gemachtigde een determinerend element tot het nemen van de bestreden beslissing.

Deze beslissing van “10.02.2020” is verzoeker niet bekend. Ze werd niet betekend. De bestreden beslissing geeft overigens niet aan welke “beslissing” er werd genomen. Werd de aanvraag ten gronde beoordeeld door een arts-adviseur of werd de aanvraag afgewezen omwille van procedurele redenen (bv. omdat het standaard medisch getuigschrift niet voldeed of de identiteit van verzoeker onvoldoende kon worden vastgesteld)?

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsverplichting, aangezien de bestreden beslissing niet aangeeft welke beslissing er werd genomen over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, terwijl dit een determinerend element uitmaakt voor de gemachtigde.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de

beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gemachtigde schendt hierom artikel 74/14, §1, derde en vierde lid Vreemdelingenwet, samengelezen met de formele motiveringsverplichting.

De verzoekende partij wijst er, in ondergeschikte orde, op dat de afwijzing van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet geenszins impliceert dat ook de aanvraag tot verlenging op grond van artikel 74/14, §1, derde en vierde lid Vreemdelingenwet ook moet worden afgewezen. Beide bepalingen hanteren afwijkende (en dus autonome) criteria. Door de gemachtigde wordt dit onderscheid onvoldoende gemaakt.

Het volstaat immers voor de verlenging van de termijn dat verzoeker het bewijs levert dat “de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”. De termijn kan tevens worden verlengd “om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie”. Dit zijn telkens open begrippen, dewelke fundamenteel afwijken van de wettelijke criteria waaraan voldaan moet zijn voor het toekennen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De gemachtigde hanteert evenwel het uitgangspunt dat beide bepalingen dienen gelijk lopen, aangezien de “beslissing” over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet tevens als gevolg heeft dat er geen verlenging kan worden toegestaan (zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing).

De gemachtigde schendt hierom artikel 74/14, §1, derde en vierde lid Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde, wijst verzoeker erop dat de gemachtigde onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk handelt door - gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker - geen verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten toe te staan.

Verzoeker lijdt immers aan de gevolgen van een zwaar psychisch trauma. Deze zijn begonnen in zijn thuisland waar hij werd bedreigd. Zijn vader is verdwenen en zijn broer is opgepakt. Hij heeft shockerende zaken gezien zowel in zijn thuisland als tijdens zijn vlucht. Hij heeft zelfmoordgedachten, zware emotionele blokkades, flashbacks en slapeloosheid.

De kwetsbaarheid van verzoeker is blijvend van aard. Slechts middels een professionele ondersteuning en de uitbouw van een netwerk kan worden verwacht dat verzoeker kan stabiliseren. Verzoeker dient te worden opgevolgd en de nodige medicatie te verkrijgen om zijn situatie in te hand te houden. Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgebrachte attesten waarbij deze vaststellingen werden gemaakt (stukken 3 t.e.m. 5).

Verzoeker kampt onder meer met PTSD/PTSS (Post Traumatische Stress Stoornis) omwille van trauma's tijdens zijn verblijf in Irak. Kenmerkend aan een posttraumatische stressstoornis is dat traumatische ervaringen ongewild, op diverse manieren of momenten, weer worden opgeroepen. Dit gaat gepaard met intense angst of paniek, het trauma wordt als het ware opnieuw beleefd. De posttraumatische-stressstoornis van verzoeker zorgt voor een verhoogde angst, depressie en suïcidaliteit. Deze kenmerken zijn aanwezig in de situatie van verzoeker.

Verzoeker neemt actueel medicatie, zoals opgesomd in het attest van Dr. Omima Ahmed. Verzoeker heeft zelfmoordgedachten, hetgeen andermaal de ernst van zijn situatie onderstreept en de noodzaak tot opvolging van zijn situatie.

Verzoeker is in behandeling bij een psycholoog, gelet op de medicatie die hij neemt en de geattesteerde noodzaak van psychotherapie.

De noodzaak om het land te verlaten staat haaks op de behandeling die verzoeker thans ondergaat en zijn (manifest) aanwezige psychische kwetsbaarheid. Door verweerder werd met deze persoonlijke situatie dan ook op onvoldoende zorgvuldige en redelijke wijze rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De gemachtigde schendt hierom in artikel 74/14, §1, derde of vierde lid Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. (...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de door verzoeker aangehaalde elementen om de uitvoeringstermijn van het in punt 1.5. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten te doen verlengen niet heeft weerhouden omdat ze niet vallen onder de omstandigheden die opgesomd zijn in de voormelde bepaling. Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet in die zin blijkt dan ook niet.

3.7. Verzoekers aanvraag voor de verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2020 is gegrond op twee redenen:

(a) verzoekers medische situatie;

(b) de beperkende maatregelen genomen om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan.

3.8. Wat betreft verzoekers medische situatie, kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat op 10 februari 2020 een beslissing werd genomen inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat thans geen nieuwe medische elementen worden toegevoegd. Er wordt aangegeven dat verzoeker kan reizen en dat de voorgeschreven behandeling beschikbaar is in zijn land van herkomst. Verzoeker betwist niet dat hij geen nieuwe medische elementen heeft overgemaakt. Verzoeker betoogt wel dat voormelde beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hem niet werd betekend, zodat hij niet kon weten of er sprake was van een onontvankelijkheidsbeslissing, dan wel een ongegrondheidsbeslissing. De Raad wijst er in deze op dat verzoeker uit de motivering in de bestreden beslissing dat hij *“kan reizen en bovendien is de voorgeschreven behandeling beschikbaar in het land van herkomst”*, kon afleiden dat zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet louter op procedurele grond werd afgewezen, doch inhoudelijk werd onderzocht. Dit gezegd zijnde, dient de Raad echter ook vast te stellen dat uit een nazicht van het administratief dossier – en de stukken gevoegd bij het dossier, gekend onder rolnummer 247 684 – blijkt dat verzoeker naar eigen zeggen slechts in mei 2020 kennis heeft genomen van de beslissing inzake de medische verblijfsaanvraag. De verwerende partij had deze beslissing immers niet naar het correcte adres gestuurd. Niettegenstaande deze omstandigheid, blijft evenwel de vaststelling overeind dat de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, reeds dateert van 10 februari 2020. Aldus werd, voorafgaand aan de totstandkoming van de bestreden beslissing, wel degelijk reeds een inhoudelijke beoordeling gemaakt van verzoekers medische situatie. In voormelde beslissing van 10 februari 2020 heeft verweerder – aan de hand van een medisch advies van een arts-adviseur – vastgesteld dat verzoekers aangehaalde medische problematiek niet kan leiden tot een machtiging tot verblijf in het Rijk omdat de benodigde zorgen en medicatie voor zijn aandoening beschikbaar en toegankelijk zijn in Griekenland. De arts-adviseur stelde eveneens vast dat verzoeker kon reizen. Verzoeker heeft kennis genomen van deze beslissing en heeft hiertegen een annulatieberoep ingesteld bij de Raad. Zoals reeds in punt 1.4. is aangegeven, werd dit beroep ondertussen verworpen. Verzoeker toont niet aan in welke mate voormelde gang van zaken hem heeft verhinderd om in de thans voorliggende zaak zijn rechtsmiddelen naar behoren te benutten. Evenmin blijkt dat een vernietiging van de bestreden beslissing – om de reden dat er werd gemotiveerd middels verwijzing naar een andere beslissing, waarbij de inhoud van deze laatste beslissing verzoeker op dat ogenblik nog niet bekend was – hem enig voordeel kan opleveren. Verweerder zou in een nieuwe beslissing immers andermaal verwijzen naar de beslissing van 10 februari 2020, waarvan verzoeker de inhoud nu wel kent. Verzoekers belang bij de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan bijkomend ook niet.

3.9. Door verder in zijn verzoekschrift andermaal zijn medische problematiek uiteen te zetten en te verwijzen naar stukken die hij reeds had ingediend ter ondersteuning van zijn medische verblijfsaanvraag, brengt verzoeker de bestreden beslissing evenmin aan het wankelen. Het staat niet ter discussie dat de door verzoeker bij zijn aanvraag om verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ingeroepen medische problematiek en stukken dezelfde zijn als deze die werden ingeroepen en overgemaakt naar aanleiding van de in punt 1.3. bedoelde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, werd deze medische problematiek inhoudelijk beoordeeld door een arts-adviseur, die oordeelde dat verzoeker kan reizen en dat de benodigde medische zorgen en medicatie beschikbaar zijn in Griekenland. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder, naar aanleiding van de aanvraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, de reeds beoordeelde medische problematiek nogmaals aan een beoordeling zou dienen te onderwerpen. Waar verzoeker opwerpt dat de verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten en een verblijfsrecht op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet twee van elkaar te onderscheiden procedures zijn, dient de Raad op te merken dat dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat in de in punt 1.4. bedoelde beslissing werd vastgesteld dat de benodigde medische zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Griekenland én dat verzoeker in staat is om te reizen. Ondanks het gegeven dat het onderscheiden procedures betreffen, omvat in casu de beoordeling van de verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aldus wel degelijk een beoordeling van de mogelijkheid van verzoeker om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder kan dan ook geen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk gedrag worden verweten waar hij niet overgaat tot een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de door verzoeker aangehaalde medische redenen die ongewijzigd zijn. Het is mogelijk dat er specifieke elementen voorhanden zijn die zouden verhinderen dat verzoeker, ondanks de beoordeling dat hij kan reizen en kan worden behandeld in Griekenland, tijdelijk geen uitvoering kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten – zoals bijvoorbeeld het afwachten van de uitslag van een belangrijk nieuw medisch onderzoek – doch de Raad

kan enkel vaststellen dat verzoeker geen dergelijke specifieke elementen heeft aangehaald in zijn in punt 1.6. bedoelde aanvraag en zulks ook niet voorhoudt.

3.10. Voor wat betreft de Corona-epidemie, heeft verzoeker blijkens zijn in punt 1.6. bedoelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, opgeworpen dat hij hierdoor in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Irak. Meer bepaald stelt hij het volgende: *“Omwille van de wereldwijd genomen maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 af te remmen, raadt de FOD Buitenlandse Zaken alle reizen naar het buitenland af. De Iraakse regering heeft voor het volledige land een volledige afzondering tot minstens 28 maart vastgesteld. Koerdistan heeft aangekondigd dat de luchthavens van Suleimaniyeh en Erbil tot minstens 28 maart zullen sluiten voor commerciële vluchten. Drastische regels voor afzondering - met name het verbieden van verplaatsingen in en uit steden - zijn van kracht in deze regio. Het is bovendien onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om een reis te maken naar Irak.”*

3.11. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2020 strekt er echter niet toe verzoeker te verplichten terug te keren naar Irak. Verzoeker verkreeg immers een internationaal beschermingsstatuut in Griekenland, meer bepaald onder de vorm van de vluchtelingenstatus. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker een Griekse verblijfskaart, geldig tot 2 mei 2021. Het in punt 1.5. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten stelt duidelijk dat aan verzoeker *“het bevel gegeven [wordt] om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. In de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan voorts duidelijk worden gelezen: *“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst, Irak.”* Verzoekers betoog in zijn aanvraag om verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten – dat hij thans in zijn verzoekschrift nogmaals herhaalt – aangaande de sluiting van de grenzen en luchthavens van Irak omwille van de Corona-epidemie is dan ook niet dienstig. Zijn kritiek op de laatste paragraaf die figureert in de bestreden beslissing, gekaderd binnen een verlengd uitstel van een terugkeer naar Irak, kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

3.12. Verzoeker kan in het verzoekschrift niet dienstig voor het eerst ontwikkelen dat het onverenigbaar is met de federale maatregelen tegen het Coronavirus zoals afgekondigd op 12 maart 2020, met de menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in bijzonder de volksgezondheid, om hem te dwingen een reis te maken naar Griekenland.

3.13. Ten overvloede toont verzoeker niet aan dat hij thans als verblijfsgerechtigde derdelander het Griekse grondgebied nog steeds niet vrijwillig kan betreden wegens de Corona-epidemie. Ook ter terechtzitting slaagt hij er niet in zulks aan te tonen. Er wordt gesteld dat het theoretisch mogelijk is maar praktisch niet, maar dit wordt niet verder ontwikkeld, laat staan aangetoond. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker – die intussen niet gedwongen van het grondgebied werd verwijderd – heden niet vrijwillig uitvoering zou kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2020. Zoals verzoeker verder ook zelf aangeeft betreft de Coronapandemie een wereldwijd verspreid fenomeen. In alle landen – België inclusief – worden besmettingen gerapporteerd en worden er maatregelen getroffen. Verzoeker verduidelijkt niet waarom zijn terugkeer naar Griekenland in strijd zou zijn met de menselijke waardigheid en de volksgezondheid in het algemeen. Verzoekers verblijfsaanvraag om medische redenen werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard en de arts-adviseur achtte verzoeker in staat om te reizen. Evenmin toont verzoeker aan dat de Griekse regering de coronacrisis niet onder controle zou hebben of de pandemie niet de baas kan.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA